

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: V. I., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1434/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2017, čj. MV-18006-6/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2018, čj. 30 A 67/2017-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 11. 2016 Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítlo žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, protože žalobce k žádosti předložil náležitost žádosti, v níž uvedené údaje neodpovídají skutečnosti. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud shora označeným rozsudkem zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[2] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uvedl, že vzhledem k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů je nepřezkoumatelný také rozsudek krajského soudu.

[3] Podle stěžovatele byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány totiž vycházely pouze z jednoho z podkladů souběžně vedeného řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu stěžovatele, a to z jeho výslechu ze dne 5. 9. 2016, již však nepřihlédly k vyjádřením stěžovatele ze dne 12. 8. a 22. 9. 2016 vč. doložených dokumentů a ani jej nevyzvaly k případnému odstranění vad žádosti.

[4] Stěžovatel dále uvedl, že je nutné zohlednit smysl a účel prokazování příjmu žadatele o pobytové oprávnění a subsidiaritu užití normativních nákladů na bydlení. Je alibistické, pokud správní orgány nevyzvaly stěžovatele k doložení nákladů za služby spojené s užíváním nemovitosti, kterou stěžovatel spoluvlastní a reálně v ní bydlí. Stěžovatelův příjem byl navíc zcela dostačující k pokrytí nákladů spojených s bydlením. Pokud správní orgány pochybovaly o výši příjmů stěžovatele, měly jej vyzvat k jeho prokázání a uvést skutečnosti, proč považují předloženou pracovní smlouvu za nevěrohodnou.

[5] Stěžovatel dle svého názoru prokázal, že pracuje pro společnost IVV-stav group, s. r. o., což plyne z pracovní smlouvy i z toho, že při výslechu dne 5. 9. 2016 uvedl, že pro tuto společnost, resp. pro svého bratra „funguje něco jako poradce“.

[6] Stěžovatel konstatoval, že v ČR již žije dlouho a v současné situaci se ocitl výhradně v důsledku nezákonného postupu správních orgánů, kvůli kterému přišel o živnostenské oprávnění (viz rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, čj. 6 Azs 35/2015-30, a ze dne 30. 5. 2016, čj. 3 Azs 277/2015-29). Je pochopitelné, že se mu nyní snaží pomoci jeho bratr.

[7] Dále stěžovatel namítl, že správní orgány se vůbec nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Povinnost učinit úvahu v tomto ohledu plyne již ze samotného § 174a zákona o pobytu cizinců.

[8] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná se ztotožnila se závěry krajského soudu, odkázala na své vyjádření k žalobě a navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Úvodem NSS konstatuje, že napadená rozhodnutí správních orgánů ani rozsudek krajského soudu neshledal nepřezkoumatelnými, neboť je z nich zřejmý ucelený a logický

pokračování

právní názor správních orgánů a krajského soudu na posouzení věci, který je opřen o dostatečně zjištěný skutkový stav, jenž má oporu ve správním spise.

[12] Dále NSS zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Důvody kasační stížnosti se musí odvíjet od tvrzeného pochybení krajského soudu, což není možné bez dalšího nahradit opakováním odvolacích nebo žalobních námitek (jakkoliv spojeným s obecným tvrzením, že posouzení soudu je nesprávné). Kasační stížnost stěžovatele spočívá v pouhém zopakování žalobních bodů a výtek proti postupu správních orgánů, kterými se již podrobně zabýval krajský soud. NSS se s jeho závěry ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

[13] NSS je dále z úřední činnosti známo, že ze stejných důvodů, jako byla zamítnuta žádost stěžovatele o trvalý pobyt projednávaná v této věci, byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16. 11. 2016 zamítnuta také žádost stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu [srov. § 56 odst. 1 písm. e), § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Rovněž rozhodnutí správních orgánů týkající se prodloužení dlouhodobého pobytu byla podrobena přezkumu krajského soudu a následně NSS, a to v rozsudku ze dne 7. 8. 2018, čj. 6 Azs 89/2018-42. V něm NSS posuzoval totožné námitky stěžovatele ohledně finančního zajištění stěžovatele v ČR, pomoci jeho bratra, pracovní smlouvy a doložení jeho měsíčního příjmu. NSS nemá důvod odchytil se od provedeného posouzení, neboť je přiléhavé také okolnostem nyní projednávané věci.

[14] NSS ve stručnosti konstatuje, že stěžovatel byl povinen předložit k žádosti o trvalý pobyt mj. doklad o finančním zajištění svého trvalého pobytu [§ 71 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. Stěžovatel doložil pracovní smlouvu uzavřenou se společností IVV-stav group, s. r. o. (kde je jediným společníkem jeho bratr) a potvrzení o výši příjmů. Nebyl však schopen říct, zda pracovní smlouvu vůbec podepsal a zda mu byla vyplácena měsíční mzda; vypověděl, že bratrovi pomáhá nepravdělně, a když je potřeba, bratr mu dá nějaké peníze. Z výsledku stěžovatele nelze dovodit, že by měl stálý příjem tak, jak to mělo dokládat předložené potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti. V posuzované věci nebylo rozhodné, zda stěžovatel vypomáhal bratrovi v práci, resp. že mu bratr finančně přispíval; důvodem pro zamítnutí žádosti totiž nebyl závěr správních orgánů, že by stěžovatel neměl pokryty své životní náklady. Podstatné bylo to, že stěžovatel deklaroval prostředky pobytu na území pracovní smlouvou a potvrzením o výši příjmu ze závislé činnosti, ačkoliv tyto náležitosti neodpovídaly skutečnosti. Nevěrohodnost pracovní smlouvy a potvrzení o příjmu podpořilo také sdělení Úřadu práce ČR, podle něhož nebylo evidováno nezbytné rozhodnutí o povolení k zaměstnání stěžovatele u společnosti IVV-stav group, s. r. o. Jelikož se jednalo o podstatné náležitosti pro posouzení žádosti o trvalý pobyt, správní orgány postupovaly správně, pokud žádost stěžovatele, resp. jeho odvolání proti zamítavému rozhodnutí zamítly.

[15] K tvrzení stěžovatele, že správní orgány nepřihlédly k vyjádřením stěžovatele ze dne 12. 8. a 22. 9. 2016 vč. doložených dokumentů, NSS uvádí, že stěžovatel vůbec neuvedl, jakým způsobem mohly uvedené podklady vyvrátit názor o nevěrohodnosti pracovní smlouvy a potvrzení o výši příjmu. Neuvedl ani žádný jiný konkrétní důvod,

proč by uvedená vyjádření měla být pro posouzení jeho žádosti o trvalý pobyt podstatná. Naopak uváděl pouze to, že vyjádření se týkala jeho živnostenské činnosti (z toho plyne logický závěr, že neměla spojitost s výkonem závislé práce pro společnost IVV-stav group, s. r. o.). NSS poukazuje na výše citovaný rozsudek šestého senátu NSS, v němž soud konstatoval, že „*správní orgán se nezabýval vyjádřeními a doklady ze dne 12. 8. 2016 a 22. 9. 2016 o tom, že stěžovatel nadále disponuje živnostenským oprávněním, a že je jednatelem společnosti IVV-stav group s. r. o., neboť důvodem zamítnutí žádosti nebyly skutečnosti vztahující se k plnění účelu povoleného pobytu, k platnosti živnostenského oprávnění či výkonu funkce jednatele, nýbrž skutečnost že účastník v řízení předložil doklady, které neodpovídají skutečnosti.*“ Právě takový důvod vedl k zamítnutí žádosti stěžovatele také v této věci. Pro úplnost NSS ve shodě s krajským soudem uvádí, že neshledal důvody, pro které by správní orgány byly povinny opětovně vyzývat stěžovatele k doložení náležitostí žádosti, dalšímu jejímu doplnění či odstranění vad.

[16] Ze všeho výše uvedeného je zřejmé, že námitky stěžovatele týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu nejsou důvodné.

[17] Nad rámec nezbytného posouzení NSS uvádí, že z rozsudků NSS ze dne 14. 5. 2015, čj. 6 Azs 35/2015-30, a ze dne 30. 5. 2016, čj. 3 Azs 277/2015-29, v žádném případě neplyne, že stěžovatel přišel o živnostenské oprávnění v důsledku nezákonného postupu správních orgánů. Prvním rozsudkem byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze z důvodu procesní vady a v druhém rozsudku NSS konstatoval pouze to, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav v řízení o prodloužení platnosti stěžovatelova povolení k dlouhodobému pobytu.

[18] Námitka stěžovatele, že jej správní orgány měly vyzvat k doložení nákladů za hrazené služby spojené s užíváním nemovitosti, se mívá s důvodem, pro který byla jeho žádost zamítnuta, a tedy rovněž není důvodná (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2018, čj. 8 Azs 59/2018-59, č. 3776/2018 Sb. NSS).

[19] K námitce, že správní orgány se měly zabývat zásahem do stěžovatelova soukromého a rodinného života, NSS ve shodě s krajským soudem, na jehož rozsudek v podrobnostech odkazuje, uvádí, že takovou povinnost v nyní projednávané věci správní orgány neměly (viz např. krajským soudem citovaný rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, čj. 4 Azs 7/2017-36). NSS se ztotožňuje také s poznámkou krajského soudu, který výstižně citoval stěžovatelovu odpověď na otázku položenou ve správním řízení, zda má v ČR rodinné příslušníky: „*Mám tady bratra. Máma se ségrou jsou na Ukrajině a moje manželka s dětmi také.*“ Ani tato kasační námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl

pokračování

úspěch; žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 25. dubna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu